

Szeretettel köszöntöm Önöket Óvári János festőművész kiállítás-megnyitóján.

Önök közül bizonyára sokan régóta vártak már erre a kiállításra, hiszen a Rétságon élő és alkotó festőművésznek 2010. óta nem volt egyéni tárlata a városban.

Ez a mostani alkalom mindemellett azért is érdekes, mert az elmúlt öt év kiemelkedően fontos volt Óvári János szakmai fejlődésében, és ezzel párhuzamosan – ha használhatom ezt a kifejezést - státuszában is, hiszen 2012-ben felvételt nyert a Magyar Alkotóművészek Országos Egyesületébe, s ezáltal „hivatásos” festőművésszé avanszálódott. Aminek természetes folyományaként neve egyre gyakrabban bukkant fel a nívós szakmai seregszemléken: nagy, országos tárlatokon, katalógusokban, és szerepelt együtt a magyar kortárs művészek színe-javával.

A hivatalos státusz persze nem önmagában érvényes végcél, sokkal inkább egy folyamat eredménye és jelölője; egy kísérletezéssel teli út következménye, melynek során a művész festői világa mind kiforrottabbá, letisztultabbá vált. Mintha a művész mind biztosabb érzékkel talált volna rá saját hangjára és formanyelvére, melynek alapvonásai mindazonáltal már kezdeti alkotói korszakaiban is felfedezhetők.

A mai kiállításon a folyamat helyett már magát az eredményt láthatjuk: egy egységes, sokszínűségében is homogén alkotói világ produktumait. Azokra, akik régebről ismerik Óvári János munkáit, a most kiállított anyag valószínűleg a meglepetés és az újszerűség erejével hat; ami nem is csoda, hiszen ezek a festmények, bizonyos szempontból, valóban korszaknyitó alkotások a művész pályáján.

Óvári János festészetének megújulása ugyanakkor saját hagyományainak a megújítását jelentette, a közel öt évtizeddel ezelőtt lerakott alapok továbbépítését. Ezek az új képek ugyanis nem egyszerűen magukban hordozzák a korábbi éveket meghatározó realista ábrázolásmód vonásait, de valójában abból nőttek ki, annak egyenes ágú következményei. Mintha csak a nézőpontok és a tárgyat megvilágító perspektívák változtak volna az évek alatt. A történetmesélés módja, miközben a történetek változatlanok maradtak; hogy – más-más hangnemben ugyan – de mindig ugyanarról beszéljenek.

A természet lenyűgöző misztériumáról, a végtelen elemekről, az ember és a természet viszonyáról. Arról a kötődésről, mely Óvári János egész pályáját meghatározta, s rányomta bélyegét nemcsak témaválasztására, de szemlélet- és kifejezésmódjára is.

A természet – különösen a művész szívéhez legközelebb álló tájak, a rétsági dombok és dűlők, a környező erdők-mezők világa vagy az örök szerelemként, más-más vonásokkal szüntelen visszatérő víz, csak úgy, mint a saját kertjében felfedezett szépségek - fiatakorától kezdve kimeríthetetlen ihletforrásként jelentek meg számára.

És jelennek meg a jelenben is – ám, ahogy utaltam rá – a tárgyak kifejezésmódja jelentős változáson ment keresztül az elmúlt öt-hat esztendőben. A változás a természetelvű vagy realista ábrázolásmódtól az elvonatkoztatás felé haladt, így festményeken a korábbiaknál nagyobb szerepet kapott a képzelet, a látott valóságalemezeket szabadabban kezelő művészi látásmód.

A mai tematikus tárlat középpontjában a természet apró csodái és a természeti elemek állnak: gyökerek-fák, halvány áthallásokkal operáló virág – és egyéb növényrészletek. A nagy Egészből kivágott részletek: egy titokzatos makro világ elemei. A kiállításon legfőképpen sorozatokat látunk, melyek sokszor egy motívum különböző megfogalmazási lehetőségeit mutatják be, pl. ugyanannak a motívumnak más-más színekbe való öltöztetésével. A színekkel való játék több esetben megidézi az idő képzetét is, azt az érzést keltve, hogy a növénymotívumokat a napszakok és évszakok titokzatos színváltozása festette át a vásznon.

A makrofotókra emlékeztető, felnagyított növényrészleteket és organikus formákat megjelenítő, dekoratív festmények egy különleges, a valóság és a képzelet határmezsgyéjén fogant világot tárnak elénk. A fényképszerű pontossággal megfestett motívumokat olykor a természetes színeket felülíró színekavalkád sodorja a képzelet világa felé, mint pl. az *Írisz* sorozat vagy akár az *Ahová lépek* esetében. E képek egyúttal annak bizonyosságai, hogy az elmúlt években nem csupán a formavilág változott, de színesebbé vált a művész palettája is, és friss, élénk, tiszta színek jelentek meg az újabb vásznanon, a korábbról megismert tompa, meleg földszínek és a vizek kékjének - szürkéjének gyöngyházfényű árnyalatai mellett. E mai kiállítás reprezentatív mintája annak a fejlődési útnak – melyet Óvári János bejárt az elmúlt évek alatt, s melyek, úgy hiszem, egy teljesen új korszakot nyitottak a számára. Szeretettel gratulálok a művésznak, és kívánok további, eredményes munkát, Önöknek pedig tartalmas perceket e képek között!